Királyhelmeci Szövétnek

A KIRÁLYHELMECI ÉS PÓLYÁN-SZOLNOCSKAI
REFORMÁTUS GYÜLEKEZETEK LAPJA
2019/2

A boldog nép

Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, Uram! (Zsolt 89,16)

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Hálaadásra gyülekezetünk ma össze, hogy köszönetet mondjunk gondviselő Istenünknek, aki olyan jó volt hozzánk, hogy megengedte ennek a templomnak a megújítását. Hiszem, hogy akik itt vagyunk, örülünk ennek, örülünk a munkálatok befejezésének és ilyen módon boldogság tölti be a lelkünket.

De tényleg így van ez? Valóban boldogok vagyunk most itt valamennyien? Tényleg ez kell a boldogsághoz, egy épület, egy beruházás? Elegendő ez, mégha templomról, istentiszteleti helyről is van szó? Nem hiszem, hogy az épület önmaga, vagy annak megújulása elegendő a boldogsághoz. Mennyien vannak, akik ennél sokkalta nagyobb házban élnek, de mégsem boldogok. Hányan vannak, akik egymaguk ki tudták volna fizetni a mostani felújítás összegét, sőt akár egy teljesen új templomot tudnának építeni, és mégsem boldogok. Min múlik hát a boldogság? Erre a kérdésre keresi mindenki a választ. Mi is, akik itt vagyunk, valamennyien boldogok akarunk lenni. Sok boldogságot kívánunk az ifjú házaspárnak, boldog születésnapot, névnapot kívánunk az ünneplőknek, mert érezzük, hogy erre van szükség.

A mai ünnepi alkalomra készült egy meghívó, amelyre a most elhangzó igevers került: *Boldog nép az amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, Uram!* A gyülekezet által is kedvelt 89. zsoltárunk énekeskönyvi átiratában Szenczi Molnár Albert ezt így énekelte meg: *Boldog a nép, amely tenéked örvendez. Minden dolgát Uram, ez viszi jó véghez. Fényes orcád előtt ezek járnak merészen, és a te nevedben örvendeznek szüntelen.* A bölcs zsoltáros már felismert valamit. Nyilván, az ő korának embere és ő maga is kereste, hogy mi által, ki által lehet boldog az ember. Ezt teszi ma is korunk embere: keresi a boldogság útját. És annyi hamis utat járunk be ezt keresve. Hajszoljuk a pénzt, majd azt mondjuk, hogy a pénz nem boldogít. Csak egészség legyen és akkor minden van – mondjuk, és azt látjuk, hogy makk egészséges emberek is véget vetnek olykor az életüknek. A család a legfontosabb – valljuk, aztán meg azt lájuk, hogy milyen sokak élete éppen egy elrontott házasság, egy hálátlan gyermek, egy

kemény szülő miatt lesz boldogtalan. Bizony hosszan lehetne sorolni azokat a tévutakat, amiket bejár az ember, hogy boldog legyen, hogy boldogságot szerezzen, vagy akár vegyen, amely utak bizony sehova nem vezetnek.

Próbáljunk inkább kiindulni a mai napból, ebből a hálaadó istentiszteletből, illetve az igéből. Azt mondtam, hogy ma itt sokan örülünk. Örülünk a templomunknak. Örülünk annak, hogy a közel két évszázadot megélt hajlék megújult. Hogy ott, ahol őseitek, felmenőitek ültek, ott ma ti ülhettek. Ott, ahol két évszázad óta hangzik az ige, ott ma is szól az evangélium. Hadd ne részletezzem, hogy ez idő alatt mi minden volt akár csak e faluban is. Hogy milyen sok nehézséget, próbatételt éltek meg az itt élők, de tudták, hogy ide jöhetnek, mert ismerték Jézus Urunk bátorító szavait: *Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek (Mt 11,28)*. És jöttek, hol többen, hol kevesebben, mint ahogyan ma mi jöttünk, mert jöhettek és jöhetünk, mert van templomunk – Istennek legyen ezért hála. A templom felépülése óta milyen sokan álltak már itt és kérték házasságukra az áldást, mert tudták, hogy az a boldogság, amit az emberek kívánnak, az csak Isten által lehet az övék. Hány szülő, keresztszülő örvendezett már ez úrasztala előtt és voltak valóban boldogok, de nem maguk miatt, hanem mert az Isten ajándékának, gyermeküknek örvendeztek. És hányan jöttek ide gyászukkal, fájdalmukkal, félelmükkel vagy aggodalmukkal, és kértek vigasztalást, reménységet és bátorítást.

Ha a boldogságot keressük, akkor a templomba kell jönni, vagy inkább úgy mondanám, hogy az Isten elé kell jönni, az Istenhez magához kell jönni. Higgyük el, hogy a minket formáló, minket megalkotó Isten tudja a legjobban, hogy mire van szükségünk, hogy mi által lesz igazán boldog a szívünk. Erre jutott a zsoltáros is, aki ebben az Istent magasztaló zsoltárában fogalmazza meg, hogy *boldog nép az, amely tud neked ujjongani.*

A zsoltáríró népről beszél. Nem az egyén boldogságkereséséről van szó. A mai individualizálódó társadalmunkban, ahol az egyén a fontos, ott már nem nagyon tudunk népben, közösségben gondolkodni. Valaki úgy fogalmazott, hogy a mai kor szentháromsága az én, engem, nekem háromsága. De kérdem én: lehetünk-e egymagunk boldogok? Ér-e valamit az a boldogság, amit nem tudunk elmondani, megosztani, másoknak kifejezni? Nem véletlenül beszél a zsoltáros boldog népről.

Bár azt mondom, hogy a mai ember csak egyénben, csak magában tud gondolkodni, de az istenfélő embernél ez ma is másként van, aminek a templomfelújítás és egyáltalán a gyülekezeti lét az ékes példája. Csak az tud adni, az tud adakozni, aki hálából teszi ezt, akinek a közösség, a gyülekezet is fontos. Az tud egy ilyen feladatnál munkát végezni, idejét ide szánni, aki nem csak magára gondol, hanem másokra is, akár a következő nemzedék tagjaira is. Az tud ma örülni, aki tudja, hogy ez a templom az övé is, de a másiké is, sőt még azokra is gondol, akik nincsenek itt, mert reméli, hogy egyszer itt lesznek. Minél többekre tudsz gondolni és minél többekre tudsz áldozni, akár többekért imádkozni, annál nagyobb lesz az öröm a szívedben. És minél inkább csak énközpontúan éled az életed, annál megkeseredettebb leszel. És sok példa van ez utóbbira.

A zsoltáros bizonyságtételében boldog népről beszél, népről, amely az által boldog, hogy tud ujjongani az Istennek. Tud neki örvendezni, sőt egyes fordítások szerint tud ünnepelni. S hozzáteszem: ahogyan mi tesszük most. Mert bár a megújult templomnak örülünk, azért adunk hálát, de igazából ez a megújult templom csak jele annak, hogy milyen kegyelmes hozzánk az Isten. Hogy bár mi olyan sokszor elfordultunk tőle, de Ő mégsem mondott le rólunk. A megújult templom annak a jele, hogy az Isten még szólni akar hozzánk.

Úgy vélem, hogy nem lepődnénk meg, ha életünket látva azt mondaná nekünk az Úr, hogy miért is kell nektek templom, ha annak harangjait nem halljátok. Miért is kell a megújult torony, ha annak ég felé mutatása nem gondolkodtat el? Miért is szólna az ige, ha fületeket és szíveteket bezárjátok előtte? Joggal kérdezhetné ezeket tőlünk az Isten. De nem teszi, hanem a pólyáni és szolnocskai nép felé és valamennyiünk felé újra nyújtja a kezét és újat kezd. Ezért ma valójában nem is a templomnak kell örülnünk, hanem annak az Istennek, aki e templomfelújítást megengedte nekünk, aki újat akar kezdeni, mert azt akarja, hogy az itt élő népe boldog legyen.

Boldog nép az, amely tud neked ujjongani! Ha boldogok akarunk lenni, akkor tudjunk minden nap az Úrra nézni és jelenlétének ujjongani, örvendezni.

Azt is hozzáteszi még a zsoltáríró, hogy az a nép a boldog, amely *orcád világosságában járhat*. Amikor a Biblia Isten arcáról beszél, akkor az az Isten valóságos, tevékeny és hathatós jelenlétét jelenti. Amikor Mózes vezeti a pusztában a népet, és sok a nyüglődés, a baj, akkor azt mondja ez a vezető ember az Istennel folytatott párbeszédében: *Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket (2Móz 33,15).* Vagyis Isten jelenvalósága nélkül nincs értelme tovább menni, bármit is csinálni. Vagy az Ároni áldás sora is olyan kifejező: *ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet (4Móz 6,24-26).* Akkor van helyén az ember, ha Isten előtt éli az életét, és akkor lehet boldog, áldott élete, ha Isten arca ráragyog.

Sokszor panaszkodunk az életünk, helyzetünk kapcsán, hogy Isten háta mögött élünk, Isten háta mögött vagyunk, és nem vesszük észre, hogy mi vonulunk el sokszor az Isten háta mögé, mert ha Isten orcája előtt lennénk, akkor bizony sok mindent át kellene gondolni életünkben, változtatni kellene életvitelünkön. Ne akarjunk hát az Isten háta mögé kerülni, hanem akarjuk életünket az Ő orcája előtt élni! Akarjuk, sőt kérjük, hogy Ő ragyogtassa ránk orcáját, hogy az Ő arca világosságában járjunk. És ez a világosság azt is jelenti, hogy kitisztul az is, ami most sötét, vagy homályos, világossá válnak életünk árnyoldalai, letisztázódnak helyzetek, megválaszolódnak kérdések, szertefoszlanak a kételyek. A Szentírás Jézus Krisztusról, mint a világ világosságáról beszél. Őbenne láthatjuk meg Istennek valóságos arcát, kegyelmes, irgalmas, gondviselő és hozzánk lehajló orcáját.

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim! Mi itt, ebben a most megújult templomban eddig is ezt a Jézust prédikáltuk és ezt követően is erről a Jézus Krisztusról szeretnénk bizonyságot tenni. Arról, aki által már ebben a földi életben lehet reménységünk az örökkévalóságban. Azt hirdetjük, azt mondjuk el, hogy miként lehet más, jobb, szebb, elégedettebb és végső soron boldog ez a mi életünk. Ezt mondta el a Zsoltáros is, aki nyomán mi is vallhatjuk és a körülöttünk lévőknek is továbbadhatjuk, hogy az a nép a boldog, amelyik ujjong az ő Urának és aki az Úr orcájának a világosságában jár. Tegyük ezt itt ebben a megújult templomban, de ezen kívül is egész életünkben ujjongjunk, örvendezzünk az élet Urának, a mi Megváltó Krisztusunknak és a megszentelő Léleknek és legyenek mindennapjaink igazán boldogok az által, hogy az Úr orcájának világosságában élünk. Ámen.

(A fenti igehirdetés a pólyáni református templom megújulásáért tartott hálaadó istentiszteleten hangzott el 2019. június 23-án.)

A szeretet látható szeretet

Az ige több helyen beszél az ember új életének a felöltéséről. Számunkra nagyon emlékezetes és tanulságos ez a kifejezés: Levetkezzétek ama régi élet szerint való óembert és felöltözzétek amaz új embert (Ef 4,22.24) Éppen így beszél a Kolossébeliekhez írt levél a szeretet felöltéséről: Öltözzétek fel a szeretetet (Kol 3,14).

A két igében tehát levetkezésről és felöltözésről van szó, mert nem lehet az új ruhát addig felvenni, amig le nem vetjük a régit. Mi ez a régi ruha? Az irigység, kétkedés, felfuvalkodás, a magunk hasznának a keresése, a felháborodás, a hamisággal való együtt örvendezés. Aki az ó ruhát le nem vette, nem veheti fel az újat. Az ó ruha nem egy munkaruha, melyet vasárnap leveszünk, hogy hétfőn reggel újra felvegyük. Az óruhát már nem szabadna újra felvenni. Félre kell tenni.

Nem próbálják meg mégis sokan az új ruhát a régire felölteni? Ami nem történik meg a mindennapi életben, megtörténik a lelkiélet területén, hogy valaki nem vetkőzik le, hanem kétszer öltözik. De az új sem vasárnapi ruha a mi életünkben. Erről beszél Pál: Öltözzétek fel azért mint Istennek választottai a könyörületességet, jóságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést (Kol 3,12).

Az Újszövetség jelképesen több nevet adott Krisztusnak. Nevezte őt orvosnak, pásztornak, vőlegénynek. De nevezte ruhának is. Pál beszél arról, hogy Krisztust mint ruhát fel kell ölteni: Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust (Róm 13,14). Ez alatt Pál azt értette, hogy Jézusnak mint „ruhának" rajtunk láthatóvá kell lennie. Krisztus a mi életünkben látszani akar: Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék mennyei Atyátokat (Mt 5,16). Jézus életének láthatóvá kell lennie a mi testünkben. Világos, hogy először a szívünkben kell lakozást venniei mielőtt életünkben láthatóvá lenne. Amilyen mértékben táplálja Krisztus belső életünket, olyan mértékben lehet „ruhánk" látható külső életünkben.

Pál nem azt mondja, hogy fogadjátok el és vigyétek Jézust magatokkal, mert az ember leteheti azt, amit felvett, hanem öltözzétek fel őt. Ez a kifejezés, „öltözzétek fel a Jézus Krisztust" ugyanazt jelenti, mint „öltözzétek fel a szeretetet". Jézus Krisztus azokon lesz látható, akik szeretnek. Krisztus azt mondta a tanítványainak: Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok (Jn 13,35). Ezt a kijelentést folytathatnánk így: az által fogjátok az embereket Isten országának megnyerni, ha egymást szeretni fogjátok. A keresztyénség a missziói munkát a Szentírásból felismert igazságok hirdetésével folytatta. Nem fér hozzá kétség, hogy a Krisztus számára való megnyeréshez ez szükséges. De vajon elégséges? Nem lett volna a missziói munka sokkal eredményesebb, ha a tanítást követte volna a látható szeretet bizonyságtétele? Hogyan öltözzük fel a Jézus Krisztust? Úgy, hogy követjük. Ha úgy szeretünk, ahogyan Ő szeretett. Ha Ő a mi életünk mintaképe. Az 1Kor 13-at tökéletesen Ő valósította meg. Ezért írja Péter: Krisztus nektek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessük (1Pt 2,21).

Beküldő: Bányácski Béla

Idén is csatlakoztunk a SZERETETHÍDhoz

Királyhelmecen sem cseng idegenül a szeretethíd kifejezés, és a református gyülekezethez tartozók közül is egyre többen tudják, hogy ez a kárpát-medencei református önkéntes napnak az elnevezése. A programot először 2009-ben hirdette meg a Magyarországi Református Szeretetszolgálat, amihez 2012-ben már a határon túli területekről is lehetett csatlakozni azzal a céllal, hogy valahol önkéntes munkát vállalva, különböző feladatokat végezve is kifejezzük szeretetünket a másik ember irányába és ezzel együtt Istenünk irányába, és mindemellett az egyház és a gyülekezet iránti elkötelezettségünket is megmutassuk áldozatvállalásunkkal. Királyhelmecen az elmúlt években többféle módon és formában kapcsolódtunk e programhoz. Volt év, amikor több fiatal bevonásával a városba kilépve, az utca emberét megszólítva és megajándékozva építettük a szeretetből formálódó hidakat. Megtörtént, hogy a helyi öregotthonokba mentünk és az evangélium mellett finomságokkal is kedveskedtünk az időseknek. Többen emlékezhetnek arra, amikor Hollandiából érkezett önkéntes segítők is kapcsolódtak a programhoz és a Fő utcai épületünk felújításából vették ki a részüket. A rendkívüli önkéntes programon túl, legtöbb Szeretethídon a gyülekezet épületeinek rendbetételét, a templom és a gyülekezeti otthon nagytakarítását végezzük el, ami nyilvánvalóan sok áldozatkész szívet és segítő kezet kíván.

Ez éven a gyülekezet épületeinek nagytakarítását, a templomkert rendbetételét tűztük ki célul, amely célokat nagyrészt sikerült is megvalósítani. A június 8-ra meghirdetett önkéntes naphoz mindazok

kapcsolódhattak, akik a gyülekezet istentiszteleti helyének nagytakarításába, a nagy gyülekezet imádkozási helyének szebbé tételébe kapcsolódni szerettek volna. A munka közös imádsággal kezdődött, amelyben a hála szavai is megfogalmazódtak, hiszen hálásak lehetünk az erőért, amivel munkához látunk, a gyülekezetért, aminek tagjai vagyunk és mindazokért a javakért, amelynek gondozását, karbantartását, vagy éppen tisztává tételét ránk bízta az Isten, és mi ilyen módon áldozatvállalásunkkal is kifejezhetjük imádatunkat irányába. A közös fohászkodás után mindenki megtalálta a maga feladatát, azt a munkát, ami talán régóta elmaradt, s aminek elvégzését éppen neki kellett elvégezni. Az önkéntesek kis csapatára tekintve a gyülekezetnek egy szeletét láthattuk, hiszen a hat évestől a nyolcvan évesig, a kisiskolástól, a konfirmanduson és a hétköznap munkába járó gyülekezeti tagokon keresztül, egészen a nyugdíjas korosztályig kapcsolódtak a Szeretethídhoz és feladatokat végeztek. Különösen is jó volt látni a királyhelmeci „szeretethidasok” kis csoportját akkor, amikor egyre kevesebben vállalnak önkéntes munkát, valami plusz tevékenységet, szolgálatot – az egyházon belül is –, amikor sokaknak minden teherré válik, olykor még az is, amit elődeik örömmel és hálával végeztek Urunk dicsőségére. Június második szombatján így, Urunk dicsőségére, hálával és örömmel tévekenykedtek mindazok, akik a királyhelmeci református templom nagytakarításában részt vettek és a templomudvar rendbetételén fáradoztak. Bízunk benne, hogy jövőre újra lesz mód csatlakozni a Szeretethíd programhoz és az erőt is megkapjuk Urunktól, hogy a szükségeset és a ránk bízott feladatokat a magunk gyülekezetében, vagy akár tágabb környezetünkben elvégezhessük.

A pólyáni református templombelső megújulásának örvendeztek

A pólyáni és szolnocskai reformátusok közösen örvendeztek és adtak hálát gondviselő Istenüknek, aki templomuk felújításánál is megmutatta a gyülekezet iránti jóindulatát. A közel kétszáz éve épült pólyáni református templom teljes külső felújítása után most belülről újult meg az istentiszteleti hely.

A reformáció jubileumi évében a külső falak megújulása mellett a toronysüveg is kicserélésére került. Az öröm már akkor is nagy volt, azonban a még hátralévő feladat is nagynak tűnt, mivel az erősen vizesedő falak és korhadó padlózat miatt a belső felújítással is gondolnia kellett a Pólyáni Leányegyházközségnek. E célból gyűjtést is hirdettek a gyülekezetben és remélték, hogy 2023-ra, a templom megépítésének kétszáz éves jubileumára ezt a munkát is el tudják végezni. Azonban az Isten most is megmutatta gondviselő szeretetét a gyülekezet irányába, hiszen a pólyáni reformátusok is kaptak abból a támogatásból, amit a Magyar Kormány nyújtott a Szlovákiai Református Keresztyén Egyháznak.

A külső anyagi segítségnek köszönhetően a munkálatokat nem csupán a tervezettnél korábban tudta elvégezni a gyülekezet, hanem olyan módon és mértékben, amire csupán önerőből soha nem lett volna képes a kis létszámú közösség. A templom nedvesedésének meggátolására a falak szigetelve lettek ún. injektálásos technológiával. A templombelsőben a korábbi fa falborítás és szükség szerint a vakolat el lett távolítva. A falakat szellőzővakolattal látták el, amitől ugyancsak a falban lévő nedvesség elpárolgása várható. A templombelső teljes egészében újra lett festve. A falak mellett a padlózat is megújult. Ehhez azonban a teljes templomot ki kellett üríteni, az összes padot ki kellett bontani. A korhadó padlódeszkák ezután el lettek távolítva, majd a betonozásra és a járólapok lerakására került sor. A belső térben is kavicságy lett kialakítva a falak mentén, ami szintén a falak szellőzését segíti. Sajnos a templompadok némelyikének lába is korhadásnak indult, így azokat is ki kellett cserélni, majd a padok lefestésére került sor. Mindemellett a teljes elektromos hálózat is kicserélésre került és az adakozó híveknek köszönhetően új lámpák, csillárok kerültek a templomtérbe.

A munkálatok befejezése után, ami egyben a pólyáni református templom teljes felújításának a befejezését is jelenti, a hálás szívű gyülekezet 2019. június 23-án hálaadó istentisztelet keretében mondott köszönetet gondviselő Istenének. Az alkalomra szép számmal gyülekeztek a pólyáni és szolnocskai reformátusok, de jöttek más felekezethez tartozó testvérek is, akik az elvégzett munka gyümölcsét látva őszinte hittel és buzgó lélekkel énekelték: Áldjad én lelkem a dicsőség erős királyát.

A hálaadó istentiszteleten elhangzó ünnepi igehirdetésben, Molnár István lelkipásztor a Zsolt 89,16 alapján kiemelte, hogy a gyülekezet most boldog és örvendezik temploma megújulásának, de valójában az teszi a népet, a közösséget boldoggá, ha tud örülni az Úrnak, az Ő szeretetének és Ő előtte járhat, Isten orcája előtt élheti a mindennapjait, végezheti a rábízott szolgálatát. „Ma valójában nem is a templomnak kell örülnünk, hanem annak az Istennek, aki e templomfelújítást megengedte nekünk, aki sokak életében valami újat akar kezdeni, mert azt akarja, hogy az itt élő népe boldog legyen” – fogalmazott az igehirdető.

A hálaadó istentisztelet ünnepélyességét emelte Kondás Levente konfirmandus szavalata és Varga Szabolcs kántor orgonajátéka. Ezt követően került sor Molnár Elemér lelkipásztor beszámolójára, amelyben sorra vette a felújítás során elvégzett munkálatokat, de a gyülekezet múltjáról, a templom történetéről is szólt röviden a jelenlévőkhöz. Beszámolóját, ünnepi gondolatait a következő szavakkal zárta a lelkipásztor: „Olyanokat lát ma az Isten, akiknek fontos ez a hajlék, akiknek fontos a templom, az Istennel való találkozás kiemelt helye. Kérem azonban a gyülekezetet és imádkozom érte, hogy legyen templomunk fontos holnap is, meg az elkövetkezendőkben, hogy legyen fontos a következő nemzedéknek, és hogy templomos életünket látva a minket most is megsegítő Isten örülhessen nekünk. Jöjjünk e hajlékba minél többször, legyen fontos számunkra templomunk, legyen fontos számunkra gondviselő Istenünk.”

A pólyáni református templom megújulásáért hálás gyülekezet közösségét, összetartozását nem csak a falakon belül élte meg, hanem az istentiszteletet követően az ünnepi asztalnál is, hiszen az együttlét szeretetvendégséggel folytatódott és zárult.

A hálaadó istentiszteleten résztvevő gyülekezet (Fotó: Bogoly Zoltán)

Konfirmáció volt gyülekezetünkben

2019. június 2-án 5 leány és 9 ifjú testvérünk tett vallást hitéről a királyhelmeci gyülekezetben. A konfirmáció során a következő ifjak ígérték, hogy Jézus Krisztusnak követői és református egyházunknak hűséges tagjai lesznek: Bodnár Alexandra, Čáp Barbara, Hajdók Gábor, Karakó Péter, Kovács Kristóf, Kósik Vivien, Kresťanko Dániel, Lisocky János, Majer Noémi, Murinčák Bettina, Pandy Alexander, Pusztai Tamás, Tóth Filip, Varkonda Christopher.

A vakáció első két hetében vártuk a táborozni vágyó gyerekeket

A gyülekezetben mindig nagy várakozás előzi meg a nyári napközi gyerektábort, hiszen a tábori napok rendkívüli lehetőséget kínálnak az evangélium átadására a legkisebbek számára. Az idei táborra most a korábbi éveknél is jobban készültünk, hiszen most először osztottuk korosztályokra a jelentkezőket. A kisebbek táborába a 6-9 éves korosztályba tartozókat vártuk július első hetében. A nagyobbak táborára a vakáció második hetében került sor, amely táborba már a tíz éven felüli gyerekek érkeztek. A két tábor szervezését már a múlt éven szükségesnek láttuk, mivel tavaly több gyerek jelentkezését vissza kellett utasítani a gyülekezeti otthonunk befogadóképességének korlátai miatt. Az idén táborozó gyerekek létszámát tekintve jó döntésnek bizonyult a korosztályok szétválasztása, hiszen a július első két hetében közel száz gyerek felé szólhatott az igei buzdítás: légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tiszta életben (1Tim 4,12). A KOEN Alapítvány Vakációs Bibliahét programja, amely a királyhelmeci táboroknak is vezérfonalat nyújtott, a „Gyere utánam” címet viselte. A gyerekeket az ő nyelvezetükön és értelmi szintjüknek megfelelően igyekeztünk arra buzdítani, hogy Jézusnak és követőinek példáját követve ők maguk is példává, mások pozitív példájává legyenek. Az igei üzenet mellett most sem hiányozhattak a tábor elengedhetetlen „kellékei”: az éneklés, csapatversenyek, kézműves foglalkozások, csoportbeszélgetések, és a gyerekek által oly nagyon szeretett vikingsakk. Az Úr Isten idén is gondoskodott a gyerekekről mindazok által, akik sok-sok finomsággal, apró ajándékokkal kedveskedtek nekik, így az ebéd mellett délelőtt és délután is jutott mindig valami finomság a gyerekeknek.

Megvalósult a Magyar Kormány Támogatásával
Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárság
Bethlen Gábor Alap

Ezúton is köszönjük a felajánlásokat, a természetbeni, vagy anyagi adományokat, valamint azokat az imádságokat, amelyek táborainkért, illetve a táborozó gyerekekért és a táborban segítők szolgálatáért hangzottak. Ez utóbbit, vagyis a segítő ifjak szolgálatát kiemelném, hiszen ők a nyári szünidőjük egy, de több esetben két hetét is ideszánták, hogy segítsenek, szolgáljanak Urunk dicsőségére és a gyülekezet épülésére. A tábor megvalósulását a gyülekezet mellett működő KOINONIA jótékonysági alap mellett a magyarországi Bethlen Gábor Alap is támogatta, amely támogatást az ebédköltség részbeni finanszírozására használtuk fel.

Gyülekezeti napközi tábor 6-9 éves korosztálynak, 2019. július 1-5.

Gyülekezeti napközi tábor 10-14 éves korosztálynak, 2019. július 8-12.

Királyhelmeci Szövétnek

A királyhelmeci és a pólyán-szolnocskai református gyülekezetek lapja

Készült a Magyar Kormány Támogatásával

Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárság

Bethlen Gábor Alap

A Lelkészi Hivatal elérhetőségei: Templom sor 13, 077 01 Királyhelmec; Tel.: 056/ 63 219 72; E-mail: info@refkoinonia.sk; http://www.refkoinonia.sk

Kéziratokat, javaslatokat szeretettel várunk, a szerkesztés jogát fenntartjuk. A Királyhelmeci Szövétnek a Bethlen Gábor Alap támogatásával jelenhetett meg.